

Tématem přítomné práce jsou schopnosti či – podle soudobé terminologie – dispozice. Připisování dispozice – např. k účinku – může být nahrazeno dispozičním kondicionálem typu „jestliže by x bylo příslušným způsobem testováno, x by vykázalo“. Jelikož ne-modální analýza dispozic se nezdá být proveditelná, je třeba při formalizaci příslušných dispozičních kondicionálů použít modalitu nutnosti. Avšak potřebná nutnost nemůže být vysvětlena pouze prostředky formální logiky. Proto přistupujeme k ontologickým úvahám o schopnostech.

Jelikož chování věcí vysvětlujeme jejich kategorickými vlastnostmi (kvalitami), dispozice, které by nebyly identické se svými kategorickými bázemi, by byly nadbytečné. Schopnosti (dispozice) jsou tudíž jen konceptuálně odlišné od svých kvalitativních bází. Poznáváme kategorické vlastnosti věcí, avšak poznáváme je díky jejich kauzálním potencialitám čili schopnostem. Schopnost tudíž patří k esenci odpovídající kvality. Patří k ní jako její vztah k jistému (možnému) účinku. Jestliže však schopnosti patří k esenci kvalit, kvalifikovaná věc, nakolik nese dané kvality, nutně obnáší odpovídající schopnosti. A jelikož připisování schopnosti může být nahrazeno podmínkovou větou, můžeme formulovat následující tvrzení: Nutně (v každém možném světě): kvalifikovaná věc je testována ohledně schopnosti odpovídající její kvalitě projevuje danou schopnost.